

запропорений
КОЖАК
The Hedgehog

кусає і коє двічі в місяць

Ч.: 12.

Мюнхен-Ельванген, жовтень (другий зошит) 1947.

Рік: II.

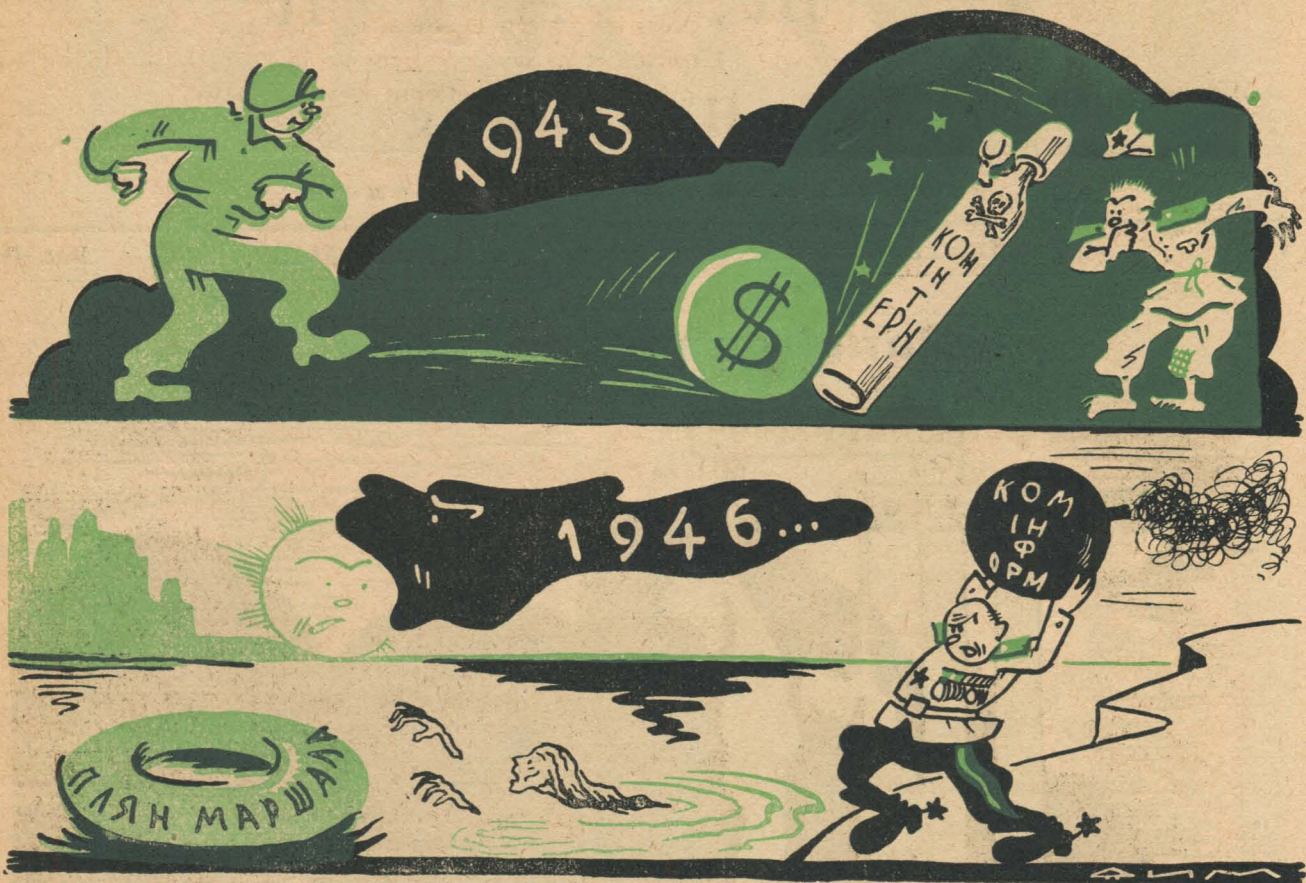
Макабрична розмова

„Чому їх повісили лицем на СХІД?“ — „Бо вони за життя „оглядалися“ на ЗАХІД...“

Мара бродить по Європі

(„Комуністичний маніфест“)

В 1943 р. вуйко Сам великою бомбою доларів, що їх позичив голодним Совєтам, збив комінтернівську отруйну петарду.

В 1946 р. червоний Ванька заявив, що Європі краще не тратити сили і спустатися на дно і жбурнув комінформівською гранатою в плян Маршала.

Осінні мелодії

Вже осінь, панове, і листя злітає,
Та смутком осіннім серця наповняє.
Замовкли зозулі на скорбній землі,
Сидять у Безпеці старі журавлі...

Сидять, розмовляють, сваряться — аж пріють,
Про щастя говорять, а лихо леліють,
І де не поглянеш ти зором своїм —
Там бачиш лиш хмари і чуєш лиш грім...

Гримить на полудні, гуркоче на сході,
Йдуть танки і міни, — бо все це у моді...
Роздерта Європа, як чайка, ячить,
Свиня сама рие, сама і квичить...

А наші ворони сваряться прекрасно,
Чи день, коли темно, чи ніч, коли ясно,
Чи зупа на ранок, чи гуляш на ніч,
Чи згода — особа, чи згода — це річ...

Сваряться, жеруться, як вміють і знають,
І вибране гудять, невибране лають,
І ціп'ятка квочку навчають про це,
Як квочка повинна родити яйце...

О, люди прекрасні і люди дріписти,
Ніяк до трапези з тим брудом нам сісти,
Ви — вісьта, я — гайта, а третій — набік,
Так з року до року, а з віку у вік...

Як зле вам до раю і важко до аду,
То їдьте на Яву, чи в рідну Канаду,
Чи в інший безпечний і затишний кут,
А в нас українці хай лишаться тут.

Вже осінь, панове, та дайте цикиути,
Щоб вас і всі спори навіки забути,
Бо зла, що навколо, ніяк переперти
І важко, щоб жити і важко, щоб вмерти.

НАУМ ТРИРОЗУМ

З редакційного коша

(Витягнене після «Бурі
в МУР-і»)

Іван Багряний

Майстер гніву, вітру і вітра-
жів,
Переходить часто межі
й миру.
Замість дати книжку гострих
шаржів, —
Зшаржував для себе пане-
гірик...

Юрій Косач

Усіх мистецтв ти брат і сват,
І творів ти насипав...
Скажи, чи в тім я винуват,
Що ти ні Клен, ні Липа?

Складай пісень гіркий пеан,
Та будьмо трішки щирі:
Хоч ти в романтиці Жуан,
То євнух у сатирі.

Николай Угарті

Хоч ви Угарті Николай,
Не в гарті вас оскаржу.
Сатири ваші мляві вкрай
І в шаржах брак вам шаржу.

На брак кебети і ідей —
Ніхто вам не порадить,
І хоч вас скрие «Прометей»,
Ваш твір вас вічно зрадить.

Л. де Марінь

Не знаю я, чи ви Черінь,
Чи ви тонкі, чи грубі...
Та певний: жарти в вас старі
І голос ваш беззубий.

Сивавий стиль і голова,
(Ну, що ж, ви-гьотя Шкрипа!)
І муза ваша нежива,
Хоч ви жива Ксантипа.

Ганна Черінь

Сконфісковано

О. фон Медічі

ЕЛЕГІЯ

Не пишеться мені, але писати
мушу:
Стиль органічний є, ще орга-
нічну душу
Сотворить Шерех Ю.; тоді,
о Боже мій,
Я зайвий на землі, на Швабії
твій:
Зберу писання я свої копі-
стичні
І з страхом відйду в оселі
потойбічні.

Мелянхолійний сонет

В останній може раз задзвонять тони Ліста,
І скотиться зоря самотня на гаї...
І спілі вишні уст, і кучері твої
З собою заберу в вечірні смутки міста...

І давлю згадок крик і сум, і плач мелодій,
І радощів бузки колишніх наших стріч...
Та все ж колись тобі у неспокійну ніч
У серце стукне біль, притаєний як злодій.

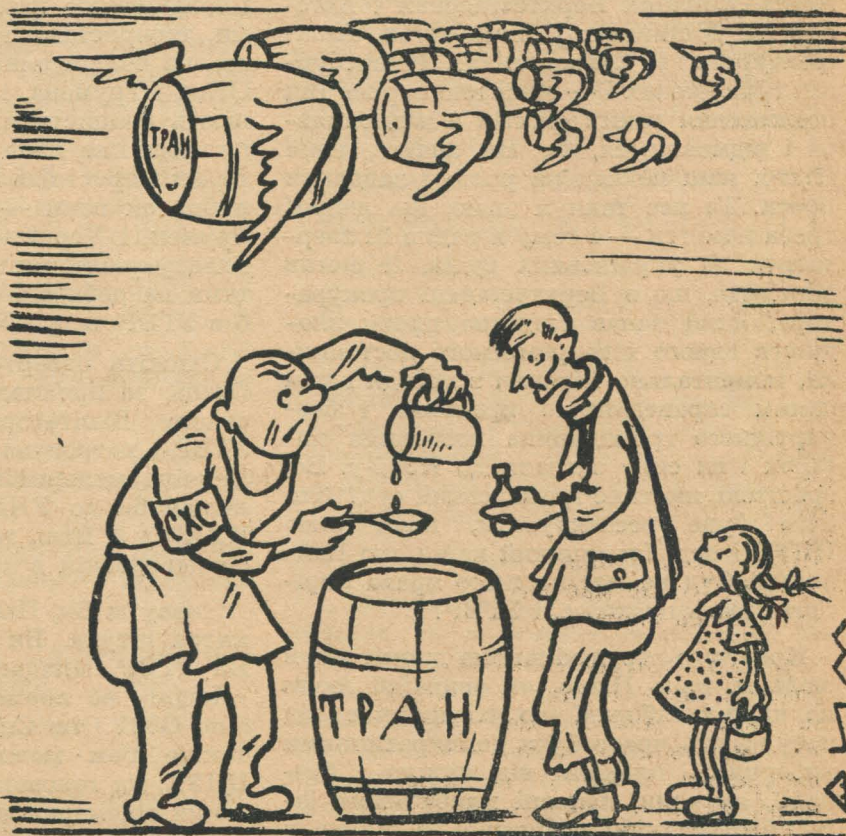
Пропало! Не спинить вчорашнього вже дня.
Піду я далі в світ без тебе навмання,
Надії несучи доспілу дулю з перцем...

Крізь глум холодних днів, і літ безмежний жах
Згадаєш ти не раз мене в своїх думках,
Що паскував усім, лише не власним серцем.

НАУМ ТРИРОЗУМ

Відлетіли-в невідоме

*„СХС доглядає хворих, інвалідів,
а ЦПУЕ — має опіку над здо-
ровими.“
(Мудрий)*

З висланих з Америки 46 бочок трану СХС для дітей, хво-
рих дістала лише одну бочку... 45 бочок трану від-
летіли в невідоме (а може їх з'їли... здорові?!!!)

Одвертий лист до

що має дрібку доброї волі

Високоповажаний Пане Президенте, Прем'єре, Міністре закордонних справ, Докторе, Магістре, Директоре, Професоре, Редакторе, Інженере, Сенаторе, Маршалку, Полковнику, Генерале, Сеніоре, Юніоре, Секретаре, Курієре, Команданте, Голово і Півголовку і біс один знає, як вас там іще величати!

В останніх днях і тижнях до мене, так само, як і до ред. Романа Ільницького, напливає щораз більше листів. До мене пишуть поодинокі громадяни, організації, таборів Ради і Управи, як до бувшого директора департаменту в уряді Ярослава Стецька імені Степана Бандери. Автори листів ставлять мені заєдно ті самі питання: «Порадьте нам, як ми маємо позбутися всіх наших дев'ять партій, як нам зліквідувати «блискуче відокремлення» і «мертві душі», як змусити мюнхенський Комітет, щоб він визнавав ЦПУЕ і чим переконати ЦПУЕ, щоб воно прийняло до відома, що той мюнхенський Комітет насправду існує на таких же самих легальних, демократично-національних принципах, як і ЦПУЕ?» Вони просять, щоб помістити в «Комарі» усі ті шубравства і злодійства, неточності і несправедливості, вибрики і сваволі, що їх вони на власній політично-еміграційній шкурі переживають у різних Берхтесгаденах і Авсбурггах, Ділінгенах і Корнбергах, Ашафенбурггах і Ельвангенах, Регенсбурггах і Мюнхенах і — зрештою скрізь. Від оголошення таких фактів я відмовлявся і відмовляюся, бо Ви знаєте, пане Ніхто, наш погляд на ролі і завдання преси. Та все таки я знаю, що людям треба помощи — і тому я радив їм звертатися до українських судів. Я дістав відповідь, що в Берхтесгадені прокуратора, який зачав слідство проти злодійств одного відокремленого достойника, моментально нагнали з посади і тим самим справедливого правника і безпартійного громадянина позбавили цигарок і на силу загнали до КУК-у. Бо, зрештою, що таке громадський суд? Хто його буде респектувати, коли само ЦПУЕ і ред. Ільницький каже, що Найвищий Суд не має жадного права вирішити щось проти волі УГВР?

Крім того перед кількома днями я був свідком, пане Ніхто, як звичайні люди по наших таборах, що тільки час від часу мають право бути демократичними виборцями, плакали від нужди і безнадії, як вони, непевні майбутнього ізгої, б'ються ніби пташинки в клітці з кільчастого дроту, і одна лише в них надія, що саме Ви, пане Ніхто, їм допоможете прожити злиденний час і сяк-так улаштуватися на майбутнє.

Все це, пане Ніхто, склонило мене написати до Вас цього одвертого листа. Я сподіюся, що Ви дасте вяснення запротореній суспільності на порушені тут питання і скажете, в чому заключається суть і тактика нашої пересоленої т. зв. еміграційної кулеші. До писання цього листа склонили мене ще і інші факти. Я побачив, що т. зв. запроторена преса (Ваша номенклатура) переповнена в останньому часі новими гамаксоїками. Ваша, пане Ніхто, полеміка з паном Хтось іде нам смертельним патріотичним з'їдачам насушеного хліба на нерви. Ви взаємно лаєте себе фашистами і большевиками, з якими, до речі, нічого спільного не маєте. Ви певно навіть докладно не знаєте, що ці назви означають. Називайте себе, будь ласка, тим, чим Ви, Пане Ніхто і Пане Хтось, насправді є — традиційними народними епітетами — дозвольте сказати — скінченими дураками і йолопами.

Ви, Пане Ніхто, закидаєте панові Комусь, що він послуговується тими самими лайками на вас і на Вашу партію, що і большевики, називаючи Вас фашистами, терористами і бандитами. Ви кажете, що большевики навіть і Святішого Отця, і Трумена, і Черчіля, і Етлі називають фашистами. А я, Данило Тихий, питаюся Вас, пане Ніхто, скажіть одверто, як і пристойть в одвертому листі, що якби так вони — і Святіший Отець, і Трумен, і Черчіль, і Етлі були, наприклад, українцями і політичними емігрантами на добавок, то чи вони тоді були б в УГВР чи в КУК?

Скажіть одверто, чи тоді Святіший Отець, за прикладом нашого Апостольського Візятатора, симпатизував би УГВР і патронував СХС? Чи не був би Черчіль мельниківцем? Чи Трумен належав би до УНДО і тим самим до КУК-у? А Етлі, той уже напевно писав би передовиці в «Нашому Житті».

Знову ж Ви, Пане Хтось, з Вас также хитра штука. Ви з ким і проти кого? На УГВР нападаєте — окей! В одній «Неділі» во время оно, Ви проїхалися і по ОУН і по Сціборським і взагалі — также Вам можна, але тепер б'єте ЦПУЕ, де головою сидить Ваш ундівський віцемаршалок?

Ну, то вже не ладно. Або запишіться до УНДС і най там Вами Тарнавський, як йому хочеться крутити, — або будьте і далі порядним ундівцем.

А чого Ви, Пане, дуже не любите підли свої молоді і серви виступаєте претельний адвокатський з польського кримінальних випадках Ви ру за оборону не хочучи, що обороняти люціонерів — Ваш зок. Старієтесь, дід, уже не дописує.

Пан Ніхто хоче в двоїти етику і моралишайтесь при одській, вона не гірше повідує пан Ніхто.

Я ще раз звернуто, Ви кажете, шко друге ЦПУЕ, бо тоша правда. Я те с Кракові, як робилос Нині маємо вже, Бо ків друге ОУН і Ви раз в тому другому воює в нас і «б» і «ні-бе — ні-ме».

— Ну?

А чому Ви, Пане відокремилися, чи іїнського народу? Вімилися? Від большствів? Чи може від Чому Ви, Пане Ніхт стяг перефарбувал демократичний? Хі виданю», що так м

Те
карик
літер
ФОТО
з творч

Вже вийшли
даються у
«Кол

Тихий Когось і до Нікого

капку нормального глузду

Хтось, зрештою так пілля. Чи Ви забули роки, коли Ви дянина? Чого ж Ви ти тих, яких Ваш куншт витягав алу? А до того в батоді навіть гоноратіли брати, заявляю українських революціональний обов'язку, і пам'ять Вам

ам, Пане Хтось, поль. Не дайтеся, залий — своїй ундівд, як та, що її про-

до Вас, Пане Ніхто, да, щоби зробилося був би злочин. Ваме говорив тоді у я друге ОУН. І що? у дякувати, сім ро- Пане Ніхто, є як- Тепер за Україну «м», але вислід —

Ніхто, так блискучо є в інтересі укра- кого Ви відокре- вників? Від фаши- тих ходіних 30%? о, націоналістичний и на національно- ба ж Ви «панна на оди притримується?

атури

атури

РАФІІ

парафії

руком і про- кольпортерів аря»

І ще одно: Ви, Пане Ніхто, так явно-славно примазуетесь до УПА. А, як Ви думаєте, чи УПА є так само, як і Ви, блискуче відокремлена, чи може вони — еманация українського народу?

Другий примір: Студенти. Аякже! То вони знайшли спільну мову і об'єдналися. І вже в них нема ні студентського КУК, ні студентської УГВР, а мають собі свій студентський ЦЕСУС і вчатьсь нам на потіху.

А Ви, Пане Ніхто, вже занадто вичені і мудрі, щоб на таке піти?

Наприкінці, Шановні Панове Ніхто й Хтось, я Вам хочу розповісти, який мені недавно сон приснився. Думаю, що як папір витримує Ваші гамаксойки, то він витримає і мій сон, який, зрештою, і вдсятеро коротший за Ваші статті.

Отож сниться мені, ніби то я український політичний емігрант на запрошенні в Німеччині. Сиджу в таборі і комбіную, якби то досолити мельниківцям, бо я, ніби у сні, ретельний бандерівський голова таборової управи. Аж тут ніби з неба ясного грім, та ще з блискавкою, з'являється спеціальний кур'єр — ніби наш бандерівський від самого Бандери.

Я жінці кажу пиріжки з яблуками пекти, вареники зі сиром ліпити, торта шоколадового місити і коняку зі шафи дістати, щоб як слід прийняти достойного гостя, а тут вривається мені в хату сам командант таборової поліції і голосити, що до табору приїхав спеціальний кур'єр — ніби... мельниківський від самого Мельника.

— Арештувати! — кажу — і підшукати свідків, що він гандлює наркотиками!

А тимчасом кур'єр, що сидів біля стола, ніби наш бандерівський, підслухав те і наказує:

— Залишіть! Йому вільно робити в таборі, що хоче! Він наш!

Я визьвірився на «кур'єра» а той мені оповідає таке:

— Від учора, години 6-ої вечора, немає вже мельниківців і бандерівців, є лише українські націоналісти, згуртовані в своїй єдиній всеукраїнській ОУН. Немає УГВР, ні КУК-у, а є лише провід УН.

Я чую, як мене щось давить у горлі. Так дуже тішуся, бо мій зять мельниківець, а брат секретар у КУК-у.

— Якже ж це так сталося? — питаюсь.

І довідаюся, що з уваги на фізичну загладу, що загрожує українському народові з боку большевиків, провідні люди УГВР — Бандера, Стецько, Лебідь і всі інші звернулися до полк. Мельника з заявою, що вони хотять направити те, що до тепер було зле. А той прийняв їх ще тепліше, як той біблійний батько свого блудного сина. Ну, і — тепер усе є так, як було ще за полк. Коновальця.

— А ЦПУЕ? — питаюся?

— ЦПУЕ — каже мені кур'єр — з його засадою побудови цілого нашого еміграційного життя, на п'ятиприкметниковім виборчим праві — це велика ідея і великий експеримент. Це мін'ятурна спроба організації власного державного життя. Те, що ми зробимо тут на еміграції, це буде перша спроба. Ми маємо змогу тут учитися творити з тих різних сил, які діють між нами, власну владу.

Таке сказав він. Потім те саме повторив на зборах всього нашого активу. Таке саме на зборах мельниківського активу говорив мельниківський кур'єр. Потім відбулися спільні святочні збори активу мельниківців і нашого. А як про те довідався народ, присунули всі також. Деякі плакали, деякі цілувалися взаємно, а всі, ввесь табор кричали що сили в горлі і радості в серці: Слава! Слава! Слава!

— Слава! — кричав я також.

Мене розбудила моя жінка.

— Ти хворий, Данилку? — питається. — Ввесь час через сон кричиш «слава», сусіди побудилися і на поліцію побігли.

Я настрашився. Ото сон. А поліція прийшла. Бандерівська. А на яві я — мельниківець і тому вони мене за порушення нічної тиші вигнали з табору і в той спосіб позбулися ще одного виборця, що голосував би проти УГВР.

Ото сон! такий гарний, а тут...

...але нема злого, що би на добре не вийшло. Бо подумайте лише, якби так цей сон — дійсність? Страшне! Редактором «Комаря» зробили б укр. трибунівця «ЕКА», бо він на тому ліпше розуміється, а я Данило Тихий, двоюродний брат Генка Череваня, разом з ним пішов би в дубину. Ні, ліпше, най уже буде, як є, маю бодай корито і своїх 600 марок на місяць.

Данило Тихий

П. С.: Слава героям!

Право на смерть

«Я ніколи не забуду того прекрасного дня, в якому я помер» — сказав присуджений до досмертних робіт український радянський діяч Григорій Степанович Коваленко. Ми якраз обидва ночували під одною дряною шинелею.

Мені видавалося, що мій товариш каторги збожеволів. Я вже хотів розбудити інших каторжників, щоб...

— «але цей день», продовжував Григорій Степанович, «був одночасно для мене і найбільш проклятим днем мого життя. Ні, я ніколи не забуду цього дня. Це було 3. березня 1944 року. Я був тоді народним комісаром освіти УРСР. На партконференції, що відбулась тоді в Уфі, перший секретар ЦК КП(б)У Хрущов виступив проти мене з гострою критикою. Він заявив, що я фашистівський прихвостень і шпигун. Що моя научна праця про релігійність Шевченка є контрреволюційна, що вона попросту є зневагою для советської науки і особистою образою для товариша Сталіна. А коли я хотів виправдатися, всі, люто закричали мене «шпигун, фашист, соборник, націоналіст, доволно с ним, сволоччю. Геть зі залі...» я знав, це прийшов мені кінець. Як колись Скрипникові, Хвильовому.

Я пішов до дому, зарядив пістолем і — почав писати листа дружині, що була на селі.

Нараз під дверима задудоніло. — Отчиняй — почув я грубий голос. Так тепер прийшов мій кінець. Я дописав привіт для дітей, підписався і — застрелився. Я ще чув гуркіт біля дверей, чув, що вони вивалили двері і йшли до мене. Коли я знову очунав, я відчував, як мене несено, як мене принесли в лікарню. Я пригадую собі, що до мене підійшов професор Неговський і Хрущов і що цей останній наказав професорові, що я не смію вмерти.

Значить, я лише зранив себе — думав я. У лікарні було тепло і пахнуло грушевим деревом. Мені дали воду і я випив краплину. Це було добре.

Я був змучений. Я хотів спати. І випив ще краплину води і відчував як сон, блаженний сон, брав мене в свої обійми.»

Це був кінець першого життя Григорія Коваленка, наскільки він цього був свідомий. Тут — я перерву його оповідання, щоб розказати про події, про які він допіру пізніше довідався.

Коваленко був тяжко зраний у праву грудь револьвєровою кулею калібру 6½ мм. Його оперували, щоб витягти кулю, яка застрягла в легенях. Після операції він помер. Лікарі в тому ні чуть не сумнівалися. Живчик, функції серця і віддих перестали діяти. У медичному змислі Коваленко був мертвою людиною.

Але нещастя хотіло, що Неговський, який уже від давна займався експериментами для оживлювання мерців, дістав від Хрущова наказ, що Коваленко має жити.

«Три і пів хвилини після наступлення трагічної смерті прийнято міри для поновного оживлення» — писав професор у своєму звіті. — «Ми застосували т. зв. комплексну методу: в артерії впомповано кров з адреаліною і виноградним цукром. Тоді як при помочі апарату впомповано в легені повітря.

„Запишіть, будь ласка, мене до Канади.”

„Що? За дурних 10 марок ви хочете їхати в Канаду?!”

Після одної хвилини серце почало битися, віддих, зразу ледве помітний, за три мінути став нормальним, а по годині можна було спостерігати прояви повертаючої свідомости.

Тепер дозволюмо Коваленкові далі розповідати свою історію, так як це він мені більше ніж два роки після своєї смерті і свого «вокресіння» оповідав.

«Я вже не знаю, як довго я спав — продовжував він. — Що діялося зі мною тієї ночі, я не пригадую. Я бачив тоді прекрасний сон. Немов я йду до неба. Широком молочним шляхом. Іду скоро, скоро. А біля небесних воріт грають янголи на трубах, а дівчата в народніх строях співають побожну пісню. «Ідіже ність болізни, ні печалі.» Передімною відкриваються небесні ворота, а проти мене виходить Шевченко і вітає хлібом, сіллям. Ще два кроки, ще крок бракує мені, щоб перейти соняшні ворота в справжній рай, коли — нещастя. Десь узявся червоний чорт. Він схопив мене і не пускає, і тягне назад на землю в червоний рай.

Перше, що я собі можу пригадати, було враження, що хтось надімною схилився. Я чув голос, який тихо кликав «Коваленко». Я пробував сісти, але відчував глухий біль. Як почуваетесь? — запитав голос. «Свят, свят, свят» — відповів я.

Я застановлявся, де я можу бути, нагадав собі, що я стрілявся і потім спостеріг, що не міг бачити. Я тер очі і з острахом запитав: «Чи я поранив собі очі?» Жіночий голос потішив мене. Ні, ні не бійтеся.

Але я їй не вірив. Я думав, я сліпий, вона дурить мене. Мені шуміло в ухах, але я чув. Я чув кроки, крики, голоси. Якийсь лікар говорив до мене, заспокоював мене, щодо моїх очей. Потім прийшов професор і я відчував, як його пальці обмацували мої очі.

«Дайте йому трансфузію крові» — сказав голос, а потім до мене: «Ви зможете бачити?» (Зак. на 7-й стор.)

ПРАВО НА СМЕРТЬ

(Докінчення зі 6-ої сторінки)

чити». Протікали хвилини. «Стисніть п'ястуки» — сказав хтось. Я послухався. Біль стрибнув по мускулах мого рамені і щось холодне влилося в моє тіло. Я дрижав, ніби в лихорадці і сказав їм, що мені холодно. Мене прикрили і перев'язали мені рамя. Я забув свій страх перед сліпотою. Єдине, за чим я тужив, було тепло. Час волікся, кожна хвилина — ледяна вічність. Врешті я заснув, мене збудила сестра, яка питалася, чи я можу бачити. Ні, я не міг бачити. Мене вмили і дали знову трансфузію крові. Ця сама ледяна студія охопила мене. Поки я нагрівся минуло багато часу. Якого сьогодні? — запитав я. «4-того березня».

Сестра-жалибниця сиділа на мійому ліжку, як я нараз у сірій мряці побачив ложку. Звичайну алюмінієву ложку. Потім обличчя молодої жінки.

З того часу мого видужування робило скорі поступи.

При кінці вересня я почав ходити. Потім мені дали два і пів місяця лікувальної відпустки. Я її провів в Уфі, під спеціальним доглядом лі-

карів, що були рівночасно енкаведистами.

А коли я вже зовсім видужав, мене поставили під суд. Справжній радянський суд.

— Ви, громадянине, Коваленко, обвинувачені в тому, що вбили советського громадянина Григорія Івановича Коваленка, наркома освіти УРСР, з допомогою револьвєрової кулі.

— Чи ви признаєтесь у вині?

— Признаюсь, але це ж я самий і...

— Не цікаво — перебив голова суду.

— За те суд присуджує вас до найвищої кари.

Присудили. І мене лише тому не застрелили, чи пак не повісили за те, що я застрелив себе, що в міжчасі скасовано кару смерті.

Отак я і відбуваю тепер кару досмертних примусових робіт.

Але я кличу до сумління світу:

— Дайте нам право на смерть, коли вже в нас жити стало неможливо!»

Пилип Черешня.

ЦЕ НІЧОГО

Слюсаренко їде до Вінниці спальним Київ — Одеса. Він дає провідникові 20 карбованців і каже:

— У Вінниці мене обов'язково розбудить. Але тямте, коли мене вночі розбудити, я можу бути нечемний. Ви ж тим не хвилюйтеся і за всяку ціну викиньте мене з поїзду.

Коли Слюсаренко пробудився, чує: «Одеса — всі висідати!» Він соковито лає провідника, який мовчить:

— Випроси собі це — говорять провідникові його товариші.

На це провідник:

— Це ще нічого, ви послухали б, як мене лаяв той, що його я насилу викинув із поїзду на станції у Вінниці.

В КНИГАРНІ

Українець зі села (тобто не діпі) зайшов до книгарні в Аугсбурзі купити часописів. Бере всі підряд.

Продавщиця радить російською мовою:

Візьміть старі числа «Часу» й «Української Трибуни».

— Я їх вже читав.

— Ну, то маємо ще «Блазня».

— Хай він залишиться тим блазням, які його писали.

ТЯЖКА КАРА

Коридоровий: Пане бльоковий ви чули, як ІРО покарало Грицька, за те, що він поцілував Оленку?

Бльоковий: Як покарало?

Коридоровий: Йому за це відобрано цілотижневий харчевий приділ.

Бльоковий: Це ще ніщо, мене колись за це присуджено на тяжке досмертне подружжя.

ПОРОЗУМІННЯ

І. Багрянний: Чому я не хочу повертатися до ССРСР?

О. Данський: Хочу жити.

ЯСНА ВІДПОВІДЬ

Один читач питає, чому найбільше сперечається «Українська Трибуна» з «Українськими Вістями».

Відповідь дуже проста і ясна: Обидва часописи, як вказує перше слово їхнього заголовку, українські.

ДОДАТКОВИЙ ПРИДІЛ

— Ти чому маєш таку велику гулю під оком?

— В нас вчора роздавали приділ і я дістав невеличкий додаток.

ДОБРИЙ ПОМИСЛ

Діпістка: Пане меценасе, ваші окуляри дуже побільшають?

Магазинер: Так, дуже побільшають.

Діпістка: То як ви будете давати мені приділ, прошу окуляри зняти.

У ТАБОРОВІЙ КУХНІ

Контролер: Пане кухаре, до котла з горохівкою впала миша.

Кухар: Нічого, пане магістер, я зараз кину туди ката, він її зловить.

В ШКОЛІ

Учитель: Васильку розкажи нам, коли до нас прилітають бузьки?

Василько: В зимі і в літі.

Учитель: Чому в зимі і в літі?

Василько: Бо мене принесли в зимі, а мою сестричку в літі.

„Комар” (Іжак) - двотижневник сатири, карикатури і гумору. Ціна числа - 3 нім. мар.

Вид. Спілка „Скоморох”.

Редактор Євген Черевань.

Authorised by EUCOM Hq. Civil Affairs Division 14. July 1947. Authorisation AG. 383. 7., GEC-AGO.

Editor J. Lycholit.

Druk: Karl M. Lipp, München.

Релакція і Адміністрація: „The Hedgehog“, München 8, Rosenheimerstrasse 46a, кімн. 114.

Доходім до кінця...

(Голос «сірого чоловіка»)

А тим часом маси самі не знають, що думати... Чи КУК ненавидіти, а УГВР зве-

личувати, чи може таки нікому не вірити, бо «кожний говорить так, як йому добре...»

РЕПРЕЗЕНТАЦІЯ
(СПРАВЖНЯ!!!)

ЦЛУЕ

ЦЕНТРОСОЮЗ

Вікно в світ!

КООПЕРАТ-ТВО «КУК»

ЩЕ НЕ ПОЖИНО,
А ВЖЕ ЛІЗЕ
В СКРИНЮ!

ВІД ДРУЗІВ

ЧАС

БАЛЬЗАМУЮ
НАВІЧНО.

УГВР

Скаже хтось, що теперішній уряд УНР одиноким легітимний. Так уряд, але не особи, що його зараз заступають...

Вибере УГВР тих самих людей — що зараз очолюють цей уряд то дооре а ні, то друге діло.

Про конкретне в загальному